

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΥΘΕΝ ΤΩ 1870 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

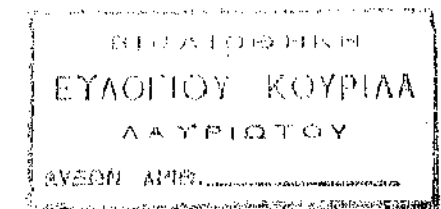
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ
1886

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΤΗΕΝ ΤΩ 1875 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΩΝ ΕΠΙΣΤΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΑΗΡΕΥΤΕΩΣ

Αιτ. το 'Εξωτερικόν..... Δρ. Ν. 20.

» » 'Εσωτερικόν..... » » 15.

» τοὺς κκ. Φοιτητάς..... » » 8.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ

Ὁδὸς Πεντακιστίων

ΑΡΙΘΜΟΣ Β

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Κλινικὴ μελέτη ἐπὶ τῶν προδιαθετικῶν αἰτιῶν τῆς φυματώσεως τῶν πνευμόνων, ὑπὸ Σπυρ. Ἰω. Κανέλλη. (Συνέχ.). — Κρίσεις τινὲς ἐπὶ τῆς σφιλίδος ἀφορῶσαι ἰδίως εἰς τὴν πορείαν, τὴν πρόγνωσιν καὶ τὴν θεραπείαν αὐτῆς, ὑπὸ Ε. Φοντάνα, ἱατροῦ (ἐν Παρισίοις). (Τέλος). — Μονοπληγία βραχίονος ὀστερικῆς ἀπὸ τραυματικῆς αἰτίας παρ' ἀνδρὶ δύο περιπτώσεις, ὑπὸ Charcot. (Συνέχ.). — Περὶ τινῶν οὐχὶ πρό πολλοῦ εἰς τὴν θεραπευτικὴν εἰσαχθέντων φαρμάκων, ὑπὸ Δ. Βλαχοπούλου (ἐν Βερολίῳ). (Τέλος). — Διάλυσις κατὰ ὀξείνης. — Ἀλοιφή Helmerich τροποποιημένη. — Διάλυσις διὰ πλύσεις ἐπὶ πιτυρίδασι. — Εἰδοποιήσεις. — Βιβλιογρ. δελτίον.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΟΔΙΑΘΕΤΙΚΩΝ ΑΙΤΙΩΝ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ.

ὑπὸ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΙΩ. ΚΑΝΕΛΛΗ.

(Συνέχεια, βρα. σελ. 257).

6'. — *Ρευματισμός, ἄρθροι, καὶ φυματώσεις.* — Πανθομολογούμενόν ἐστίν ὅτι οἱ ἄρθριτικοὶ καὶ ρευματιῶντες δύνανται νὰ προκληθῶσιν ὑπὸ φυματώσεως· ὁ Morton ἔλεγεν ὅτι «ἡ φθίσις διαδέχεται τὴν ρευματισμόν καὶ τὴν ἄρθριτιδα ὅταν αὐταὶ αἱ νόσοι αἰσ' χρόνιαι καὶ πεπαιστωμέναιν», ὁ δὲ Sogniὸς ὅτι «ὁ ὀξὺς ρευματισμός, λήγει συχνάκις διὰ

φυματιώσεως).¹⁾ 'Ο κ. Mich. Potier²⁾ εξηγείται ὡς αὐτὸν εἶναι συγχρότον ἐν περιπτώσει χρονίου ρευματισμοῦ ἢ τὸ ἰδεῖν μετὰ πολλὰ ἔτη βασάνων, μετὰ παρέλευσιν 20 ἢ καὶ 30 ἐτῶν, νὰ ἐπενεχθῇ ὁ θάνατος τοῦ νοσοῦντος ἐκ πνευμονικῆς φθίσεως.

γ'. — Καρκίνος. — 'Ο Lebert³⁾ λέγει ὅτι γεγονός τι ἐπληξεν αὐτὸν ἐπ' ἄκρον, τ. ἔ. ἡ ἀκρά συγχρότης πνευμονικῶν φυματίων μετὰ καρκίνου τοῦ οἰσοφάγου. Ἀπέντησε τὴν πνευμονικὴν φθίσιν πεντάκις ἐπ' ἑννέα περιπτώσεων καρκίνου τοῦ οἰσοφάγου. Ἐπίσης ὁ Lebert εὗρεν ἐπὶ 34 περιπτώσεων καρκίνου τοῦ μαζοῦ δις πνευμονικὴν φυματίωσιν. Ἐπὶ 45 περιπτώσεων καρκίνου τῆς μήτρας, ὀκτάκις ὡφθῇ πνευμονικὴ φθίσις. Ἐπίσης ὁ Lebert παρατήρησεν ἑνδεκάκις πνευμονικὴν φυματίωσιν ἐπὶ 57 περιπτώσεων καρκίνου τοῦ στομάχου. Ὁμοίως παρατηρήσεις ἐποιήσαντο καὶ οἱ κ.κ. Potier καὶ Landouzy. Ὅθεν βλέπομεν μακρὰν τοῦ νὰ ὑπάρῃ ἀνταγωνισμὸς μεταξύ καρκίνου καὶ φθίσεως, ὥσπερ ἄλλοτε ἐδοξάζετο, τοῦναντίον μεγίστην συγγένειαν καὶ συγχρότητα μεταξύ ἀμφω τῶν νόσων δύναται τις νὰ διδῇ.

§ 2. — Τοπικαὶ νόσοι.

α'. — Βρογχίτις. — Τὰ ἐξ αὐτῆς προσβαλλόμενα ἄτομα παρουσιάζουσιν οἷον εὐνοϊάν τινα πρὸς τὴν ἐκ φυματιώσεως μόλυνσιν· ἴσως κατὰ Debove ἢ βρογχίτις ἐκθέτει εἰς τὴν φυματίωσιν, καθότι αἱ βρογχικαὶ ἐκκρίσεις ἐπέχουσιν ἐξαιρετὸν ἔδαφος καλλιτροφείας τοῖς βακτηριδίοις πρὸς δὲ καὶ διότι ἡ τοῦ ἐπιθηλίου ἀπολέπισις καὶ ἡ ἥσων του ἀντίστασις ἐπιτρέπει αἰεὶ εὐχερέστερον τὸν ἐνορθαλισμὸν τῶν. Πᾶν ἄτομον προσβεβλημένον ἐκ βρογχικῶν φλογιστικῶν ἐκδηλώσεων ἀπλῆς φύσεως, τρέχει ἀληθῆ κίνδυνον μόλυσμ. φυματιώδους, συχνάζον τὰς αἰθούσας τῶν νοσοκομείων. Οἱ κ.κ. Landouzy καὶ Debove πολλάκις ἀπὸ τῆς ἑδρας διακήρυξαν, τὴν μὴ συχνὰν καὶ φοβερὰν ἐν νοσοκομείοις τῶν ἐκ βρογχίτιδος ἔστω καὶ ὀλίγον ἐντόνου προσβεβλημένων φοιτητῶν τῆς Ἱατρικῆς. 'Ο κ. Debove προέβη μάλιστα ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε γεγωνεῖ τῇ φωνῇ νὰ διακηρύξῃ ὅτι «ἐὰν κατωρθοῦτο ν' ἀπομονώσωσιν ἅπαντα τὰ ἐκ βρογχίτιδος πάσχοντα ἄτομα, οἱ φυματιώντες θὰ ἐγγίγοντο ἐπ' ἄκρον σπανιώτεροι».

β'. — Πλευρίτις. — Κατὰ Debove ἡ πλευρίτις ἔστιν ὅτε μὲν αἰτία ἐστὶ δ' ἀποτέλεσμα τῆς φθίσεως. Ἀσθενεῖς τινες, λέγει, παρουσιάζουσι πλευρίτιδας ὑποῦλου· μετὰ πορείαν βραδείαν, αἰτίνες συνοδεύονται μετὰ δια-

ταραχὴν τῆς γενικῆς ὑγείας δυσανάλογον τῆς τοπικῆς βλάβης· ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει, ἔχει τις μεγάλην τύχην νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀλήθειαν διαγνωστικῶν φυματιώδων πλευρίτιδα. Ἀλλ' ὅταν ἡ νόσος ἀρχῇται ἀποτόμως μετὰ τὰ σημεῖα βλαβερῆς φλεγμονῆς, φρονεῖ ὁ κ. Debove ὅτι εἶναι δύσκολον νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι ἡ φθίσις εἶναι ἡ αἰτία, καὶ ἐὰν ὁ ἄρρωστος καταστῇ βραδύτερον φθισίων εἶναι λογικὸν νὰ θεωρηθῇ ἡ δευτέρα αὐτῇ νόσος ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης. Πλευριτικός δὲ τις ἐκτεθείς τῇ μόλυνσει, θέλει μολυνθῇ εὐχερέστερον ἢ ἄτομον ἕτερον ὑγιές, ἐπιλέγει ὁ κ. Debove, καθότι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς τοῦ πνεύμονος πίσεως, ἀναπτύσσεται ὠρισμένος βελόμος πνευμονικῆς φλεγμονῆς καὶ βρογχικῆς, ἥτις δύναται νὰ εὐκολύνῃ τὴν τῶν σπερμάτων εἰσόδον, καὶ καθότι παράγεται ὑπ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπήρειαν διαταραχὴ τις τῆς πνευμονικῆς κυκλοφορίας, σχετικῇ ἀναμίξι, ἥτις εὐνοεῖ τὴν τῆς φυματιώσεως ἀνάπτυξιν.

γ'. — Στένωσις τῆς πνευμονικῆς ἀρτηρίας. — Τὸ πρόσωπον ὑπερδραματίζει ἡ ἀναίμια αὕτη εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πνευμονικῆς φθίσεως· ἀποδείκνυται ἐν τῇδε τῇ παθήσει. Ἡ πνευμονικὴ φθίσις τῷ ὄντι καθορᾶται διαδεχομένη τὴν στένωσιν τῆς πνευμονικῆς ἀρτηρίας οὐ μόνον ὅταν αὕτη ᾖ καὶ πρωτοπαθής, τ. ἔ. ἐξήρτηται ἐξ ἀλλοιώσεως τῆς ἀρτηρίας καθ' ἑαυτὴν καὶ τῶν βαλβίδων τῆς, ἀλλ' ἐπὶ ὅταν ὀγκώσῃ τις αἰσθητοῦς, φερ' εἰπεῖν, καρκίνος, γάγγλια, ἐκπεφυλισμένα ἢ περφορισμένα, ἀνεύρυσμα, πιέξῃ τὸ ἀγγεῖον καὶ ταρασσῇ τὴν κυκλοφορίαν. Ὅθεν πῶς ἐξηγηθήσεται ὅτι ἡ φυματίωσις εἶναι ἡ κατάληξις τῶν διαφόρων πορώτων αἰτίων, ἐὰν μὴ ἐνοχοποιηθῇ ἡ ἀνεπαρκὴς τοῦ πνευμονικοῦ παρεγχύματος ἄρδευσις; 'Ο Constantin Paul⁴⁾ ἐπὶ 27 περιπτώσεων στενώσεως τῆς πνευμονικῆς ἀρτηρίας, μνημονεύει δέκα καὶ ἐξ φθίσεων δευτεροπαθῶν.

δ'. — Αἱμοπτύσις. — Ὑπάρχει plithisis ab haemoptoe, ἡ φυματιώσις γεννᾶται ἐκ τῆς αἱμοπτύσεως ἢ ἡ αἱμοπτύσις ἐκ τῆς φυματιώσεως· Ἰδοὺ δύο ζητήματα, ἅτινα τίθενται πρὸς ἐπιστημονικὴν λύσιν. Πᾶν, κατὰ τὸν διδάσκαλόν μας κ. Paul, ὁ βελτίων ἐγγυητὴς αἰσθητοῦς διδασκαλίας ἦν ἡ ἀρχαιότης αὐτῆς, τὸ δόγμα τῆς ἐξ αἱμοπτύσεως φθίσεως θέλει δεσπόσει· κέκτηται ἐπιστολὰς γηραιᾶς, εὐγενείας. 'Ο Ἱπποκράτης συνένεταξεν οἷον τὸ δόγμα τοῦτο ἐν τῷ 15 ἀφορισμῷ, τοῦ 7 βιβλίου, λέγων «ἐπὶ αἱματος πτύσει, πύου πτύσει»· εἶτα, ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀφορισμῷ, τῷ τῇ σκέψιν του συμπληροῦντι «ἐπὶ πύου πτύσει, φθίσις καὶ ῥύσις»· ἐπὶ αὐτῷ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν αὐτὴν (δέκν, φάσκει ἐν τῷ 70 καὶ 80 ἀφορισμῷ) «ἐπὶ αἱματος ἐμέτω φθορῇ (φθίσει) καὶ πύου καθάρσις ἀνω». Ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ τέλος ὁ Ἱπποκράτης τῇ ἐπιγραφομένῃ περὶ νόσων λέγει τὰ ἑξῆς· «Γίνεται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν δεξιμῶν ὁ πλεῦμων· ὁπότεν τι τῶν ἐν

¹⁾ Thèse de Paris, 1868.

²⁾ Leçons de clinique médicale, τόμος 2, σελὶς 82.

³⁾ Traité des maladies cancéreuses σελ. 445.

⁴⁾ Mémoires de la Société médicale des hôpitaux de Paris, 1877.

αὐτῶν φλεβίων βαγῆ, ρήγνυται δὲ ὑπὸ πόνων, καὶ ὅταν βαγῇ, αἰμορροεῖ τὸ φλεβίον καὶ μὲν παχύτερον ἐστὶν, μᾶλλον, ἢν δὲ λεπτότερον, ἥσσαν καὶ τὸ μὲν παραυτίκα τοῦ αἵματος πύει· τὸ δὲ, ἢν μὴ σταγυνῇ ἡ φλεβία, χεῖται εἰς τὸν πνεύμονα καὶ σήπεται ἐν αὐτῷ καὶ ὅταν σαπῇ, πύον πύει· προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἄλλοτε πύον εἰλικρινές, ἄλλοτε πύον ὑφαιμόν, ἄλλοτε αἷμα». (Ezdaas Little, Paris. 1849).

Τὴν ἰδέαν ταύτην τῆς ἐν τῷ πνεύμονι ἀποσυνθέσεως τοῦ αἵματος προ-καλούσης τὴν διαπύην, μετὰ μακρόν ὁ Morton αὐτὸς ἔφερεν εἰς φῶς, μεταξὺ τῶν δυνατῶν αἰτιῶν τῆς ἐξ αἰμοπύσεως φθίσεως. Ἡ ὑπόθεσις τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ αἵματος ἐξασκούντος ὁπῶ ἐπενεργείαν τινὰ ἐπὶ τοῦ πνεύμονος ἀνεπτύχῃ κατόπιν μετ' αὐθεντικότητος ὑπὸ τοῦ Φρειδε-ρίκου Hoffmann, ὅστις παρεδέχθη ὅτι ἡ αἰμόπτυσις εἶναι μία τῶν συχνοτέρων αἰτιῶν τῆς πνευμονικῆς φθίσεως, ὅταν ἡ αἰμόπτυσις αὕτη θεω-ραπεύεται κακῶς καὶ ὅταν ὅλην τὴν ἐξαγγεισθὲν αἷμα δὲν ἐξωθῇται πρὸς τὰ ἐξω. Ἐν τῇ αὐτῇ περιστάσει ἐπιλέγει, τὸ αἷμα εὐχερῶς ἐξιδροῦ-ται ἐν ταῖς πνευμονικαῖς κυψέλαις, διαμένει ἐνθάδε, διαβιβρώσκει τὰς γειτονικὰς μοῖρας καὶ τέλος παραμορφώνει τὰς ἀερίους ἐδούς ἐνθὰ ἀπο-κρίνεται δίκην πυρήνων καὶ φυματίων. Προστίθῃσιν ὅτι τὸ ἡμῖς περιπτύ-των φθισικῶν οὗ, ἐνόσθησεν ὥφειλε τὴν ἀντιγωγὴν τῆς παύσεως του εἰς ἀρχικὴν αἰμόπτυσιν κακῶς θεωραπεύσασιν.

Ὁ Andral λέγει ἐν τῇ ἱατρικῇ του κλινικῇ¹⁾ «δυσκόλως ἐννοῶ τὸ ὅτι φυμάτια εἰς ἃ ἀποδίδουσι τὴν δύναμιν τοῦ ἐρεθίζειν ἄλλας ἰσχυρὰς τὸ πνευμονικὸν παρέγχυμα ἢ τοῦ βρόγχου, ἵνα παραγάγῃσιν ἀφ' ὧν αἰ-μοπύσεις, δύνανται, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν αἰμοπύσεων τούτων, νὰ ὑπάρχουσιν ἐπὶ μικρὸν χωρὶς νὰ παραγάγῃσιν οὐτὲ βήχα τίνα ἐλάττω-τάτην». Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο τὸ Andral καταπίπτει ἐξ ὀλοκλήρου, καθότι ἀπαξίαντες γνωρίζομεν τὴν σήμερον ὅτι ἀπειράκις ἐν νεκροψί-αις παιδῶν τεθνεώτων εἶτε ἐν φυματιώδους, μενιγγίτιδος, εἶτε ἐξ ἐγτε-ρομεσεντερικῆς φυματιώσεως εὗρισκαμεν πολυαριθμούς φυματιώδεις κοκ-κιδεῖς ἐν τοῖς πνεύμοσιν, ἂν καὶ οἱ παῖδες οὗτοι οὐδέποτε ἐβήξαν οὐτε παρουσίασαν ἐκδηλὰ πνευμονικὰ φαινόμενα ἐν ζωῇ. Τὸ τοιοῦτο δὲ συμ-βαίνει βεβαίως διότι ἡ δύναμις τοῦ ἐρεθίζειν, ἢ ἀποδιδόμενη τοῖς φυμα-τίοις, ἢτις εἶναι ἀδιαφιλονεικῆτος εἰς δεδομένην στιγμὴν τῆς ἀναπτύξεως των, εἶναι ἀνάλογος κατ' ἀνάγκην πρὸς τὴν ἐρεθισιμότητα τοῦ παρεγ-χίματος, αὕτη δὲ ποικίλει φυσικῶς τῷ λόγῳ κατὰ τὰ άτομα, ἢτοι κατὰ τὴν ἐρεθιστικὴν ἐπιδεκτικότητά των νεύρων των. Ἄρα γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχουσιν πνευμονικὰ νεύρα ἄλλας ἀπαθῆς, ἄρχοντα ὀλίγον ἐρεθίσμα, ἵνα ἀνέχωνται ἐφ' ἱκανῶς μακρόν χρόνον πνευμονικὰ παρέχουσα φυμάτια

¹⁾ Τόμος 4^{ος} σελίς 36, 1834.

χωρὶς νὰ ἀντενεργήσῃ, τ.ε. διεγερθῇ εἰς βήχα καὶ ἐπιφέρῃσι σὺν ἅμα ἐμμέσας καὶ παθολογικοανατομικὰς βλάβας τόσας ὥστε νὰ καθίστανται καταφανεῖς διὰ τῆς ἐπικρούσεως καὶ ἀκρόσεως τῷ κλινικῷ ἐν ζωῇ. Ζή-τημα πρὸς ἐξερεῦνησιν εἶναι, νομίζομεν καθ' ἡμᾶς, τὸ παρατηρήσαι ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ ἂν καρδιακοὶ τινες οἵτινες ὑδραυλικῶς ἢτοι μηχανικῶς αἰμοποτοῦσιν ἐνίοτε, γίγονται κατόπιν φθισικοὶ, καὶ ἂν τὰ φαινόμενα τῆς πνευμονικῆς φθίσεως ἀρχῶνται μετὰ τὴν αἰμόπτυσιν βεβαίως, δέον ὅμως τὰ άτομα ταῦτα νὰ μὴ ᾔνῃ κληρονομικῶς προδιατεθειμένα εἰς πνευμο-νικὴν φθίσιν οὔτε προηγουμένως μεμολυσμένα ἐπικτήτως. Ἐπίσης αἱ πα-ρατηρήσεις αὗται φρονούμεν ὅτι δύνανται νὰ γενικευθῇ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων σπογγαλιῶν, οἵτινες συχνάκις προσβάλλονται ἐξ αἰμοπύσεως ἐπίσης μηχανικῶς ἀφορμὰς ἐχούσης, σπογγαλιῶν ὅμως ἐπίσης οὔτε προ-διαθετικῶς οὔτε ἐπικτήτως ρεπόντων εἰς τὴν νόσον. (ἀκολουθεῖ)

ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΦΙΛΙΔΟΣ ἀφορῶσαι ἰδίως τὴν πόρεσιν, τὴν πρόγνωσιν καὶ τὴν θεωραπίαν αὐτῆς.

ὑπὸ E. FONTANA, ἱατροῦ (ἐν Παρίσις).

(Συνέχεια. βλ. σελ. 260).

Θεωρία.— Οὐδὲν δύνασθαι νὰ εἰπωμεν ἔτι δριττὴν περὶ πρόφω-λάξεως τῆς συφιλίδος. Ζῶντες ὅμως εἰς ἐποχὴν μεγάλων ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων καὶ ἱατρικῶν προόδων, εἰς ἐποχὴν κατ' ἣν τὸ ἀόρατον καὶ μικροσκοπικὸν μικρόθεν ἀνέτρεψεν ἐκ θεμελίων τὰς βάσεις τῆς παθολο-γείας τῶν νοσημάτων, εἰς ἐποχὴν, λέγομεν, κατ' ἣν ὁ ἀθάνατος Pasteur ἀνεκάλυψεν ἐν ἀλλαίς οὐ μόνον τὰ μέτα τῆς προφυλάξεως κατὰ τοῦ δὴγ-ματός τοῦ τοῦ τῆς λύσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναπόλη· τῆς ἐκκρήξεως τοῦ νοσήματος μετὰ ἀρχομένην καὶ προϊούσαν ἐπώασιν τοῦ μολύτματος, δὲν δύνασθαι νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι προϊόντος τοῦ χρόνου νῆα τις μέθοδος, κατ' ἰδιαιτέραν τὴν ἐπιβρῶσιν κατὰ τοῦ τοῦ ἢ τοῦ μικροβίου τῆς συφιλίδος, δύναται νὰ προφυλάξῃ κατὰ περὶ τὴν μολύνσεως, νὰ ἐκμηδενίσῃ οὕτως εἰπεῖν ἢ νὰ ἀντιμετωπίσῃ παρὰ ταῖς ὁλοκλήρας τοῦ μολύτματος σὺνε-πίσεις τὰ εὐεργετήματα πρὸς τὰ κατὰ τοῦ τοῦ τῆς λύσεως ἀνακαλυ-φθέντα; Ἡ ἀληθεία τὰ ἔργα τοῦ δικτήμου Pasteur κολακεύουσι τὸ ἐπιστημονικὸν μέλλον καὶ παρέχουσι τὸ ἐνδοσίμον νὰ πιστευσώμεν ὅτι νῆα Pasteur ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ ἀλλοῦ μὲν ἔτις θεοϊότητος καὶ ἐπιτυχίας τὰ ἔργα τοῦ πρώτου θάλοισιν ἀκολουθήσει.

Οὕτως δὲ ἐχόντων τῶν φαρμάκων, τὴν σήμερον ἕκαστος δοξάζει ὅτι εἰςέρει καὶ θεραπεύει τὴν σύφιλιν. Οἱ μὲν ἐξαίροντες τὴν τοπικὴν θεραπείαν, ἔνθεν εἰδικῶν φαρμάκων, οἱ δὲ τὴν τῶν εἰδικῶν φαρμάκων ἀποκλειστικῶς ἐγκολπούμενοι. Ἡ μετὰ τὸν τῶν δύο τούτων συστηματικῶν μετὰ ζουσα θεραπεία ἐστὶ ἀνεκτιμήτως ἡ ὀρθότερα. Ἀναφαίνεται οὖν τὸ πρωτοβάθμιον ἔλκος, τί θρεψόμεν νὰ πράξωμεν; Ἰσχύει ὅρα γὰρ μέσον πρὸς πρόληψιν τῶν ἐπακολουθῶν συμπτωμάτων; Τινὲς, ἰδίως ἐν Γερμανίᾳ, φρονοῦσιν ὅτι διὰ τῆς ἐκτομῆς καὶ τῆς ἐν γένει ἀποκαλλήσεως καὶ καυτηρίσεως τῆς βεβλαμμένης μερίδος τοῦ δέρματος, ἐφ' ἧς τὸ ἔλκος προσκολλάται, δυνατὴ πολλάκις ἡ πρόληψις τῶν ἐπακολουθῶν δυσχερεσιῶν, ἀλλ' αἱ ἀναφερόμεναι περιπτώσεις ἰσχυρῶς ἀνέχονται πρὸς γίναται τῇ συφιλιτικῇ ἔλκει; αἱ ἐν Γαλλίᾳ τοῦλάχιστον ἐπὶ τούτῳ γενόμεναι δοκιμασίαι οὐδὲν εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα ἔδωκαν, μετὰ δὲ τὴν ἐκτομὴν καὶ καυτηρίαν τοῦ ἔλκους ἡ σύφιλις ἀπαράλλακτως ἠκολούθησε τῇ πορείᾳ της.

Ἄλλοι προσηύχοντες, ἐγκαίρως ὑδραργυρὸν δύνανται νὰ ἀνακαινίσωσι τὴν περαιτέρω πορείαν. Τὸ ζήτημα ἤρξαι ἐστὶ διασαφίσεως καὶ συζητήσεως, αἱ στατιστικαὶ ὁμῶς οὐδὲν λέγουσι, τὸ μόνον εὐεργέτημα καὶ πλεονέκτημα εἰς ὃ μέχρι τοῦδε κατέληξαν, περιοριστὴν ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς τὸ νὰ ἐπιβραδύνωσι δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας τὴν περαιτέρω πορείαν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, δυνάμεθα γὰρ νῦν εἶναι νὰ προτρέψωμεν τὴν ἐξῆς θεραπείαν.

Κατὰ μὲν τὴν α' περίδον ἡ θεραπεία ἐστὶ τοπικὴ, περιοριζομένη εἰς ἀρωματικὰς, πλύσεις, τοπικὰς ἐπιπλάσεις δι' ἰωδοφορμίου καὶ, ἐπιπλέον, καὶ δυνάμεθα νὰ χορηγήσωμεν τὰ τοπικὰ ἰδίως τὸν σιδήρου.

Ἀλλὰ δὲ ἐκδηλωθέντων τῶν δευτεροβάθμιων συμπτωμάτων, δέον νὰ προτρέψωμεν εἰς τὴν ὑδραργυρικὴν θεραπείαν, ἣν μετὰ φειδοῦς ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς συνεπείας φαρμάκων μὴ ἀβλαβῶν εἰς τὴν οἰκονομίαν, μὴ συμμερίζομεναι τὴν γνώμην τινῶν οἷτινες, πρὸς διακοπὴν τῆς χρήσεως ἀναγκαίαν φρονοῦσι τὴν παρουσίαν ὑδραργυρικῶν συμπτωμάτων, ὅταν στομαχίτιδος εἰς ἐνδειξὴν ἀπορροφήσεως τοῦ φαρμάκου, οὐδὲ καὶ παρακαίρως εἰς ταῦτα νὰ προτρέψωμεν καθόσον ἀνωφελὲς ἡ χρήση ἀποβάνει γνωστὸν ὅτι κατὰ τῆς συφιλιτικῆς δευτεροπαθοῦς κεφαλαλγίας οὐδεμίαν τὴν ἐνέργειαν προσάγει ὁ ὑδραργυρὸς, μόνον τὸ ἰωδοδοχὸν κάλιον εἰς τοιαύτην περίπτωσιν λυσίτελές τυγχάνει ἐπὶ παρατεταμένην χρῆσιν.

Ὡς ὑδραργυρικὰ σκευάσματα προτιμῶμεν α'. — τὸ ὑγρὸν τοῦ Van Svielien (διὰ λυσις διτοχλωρ. ὑδραργύρου) ἢ τὸ καταπότιον τοῦ Sedillot, ὡσαύτως καὶ ὁ πρωτοϊωδοῦχος ὑδραργυρὸς, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ καταπότια

τοῦ πρωτοϊωδοῦχου τυγχάνουσι μᾶλλον δυσκαταρρήσιμα προτιμῶμεν ἢ χρῆσις τῶν πρώτων, ἄλλως τε ἡ ἐξαγωγή τῶν σκευαμάτων σιμπερίαν δὲν ἔχει.

Ἐπὶ πόσον χρόνον δέον νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν ὑδραργυρικὴν θεραπεία;

Ὁ διδάσκαλος καθηγητῆς τῶν δερμικῶν καὶ συφιλιτικῶν νοσημάτων ἐν τῇ νοσοκομείῳ St. Louis, κ. Rouquier, πρεσβεύει, ὅτι ὁ ἀναγκαῖος χρόνος πρὸς ἀποδόσθιν τοῦ συφιλιτικοῦ ἰοῦ, τριχηντεύεται μετὰ 2 καὶ 5 εἰσῶν, σκόπευον διὰ τῆς θεραπείας ταύτης τὴν πρόληψιν τριτοπαθῶν συμπτωμάτων. ἕτεροι ὅμως, ῥυθμιζάν διχοφάν εὖρον ἀκολουθοῦντες, τὸ σύστημα τοῦτο, μὴ προφυλάττοντες, ἐκ τῶν ἐπακολουθῶν συφιλιτικῶν φαινομένων, εἰς τρόπον ὥστε προτιμῶμεν ἢ μὴ πράττειν. Οὕτω παραδέχεται ἐν ἄλλοις καὶ ὁ σεβαστὸς καθηγητῆς κ. Hardy, πρῶτος καθηγητῆς τῶν δερμικῶν νοσημάτων ἐν τῇ αὐτῇ νοσοκομείῳ St. Louis νῦν δὲ τῆς εἰδικῆς νοσητρίας ἐν τῇ νοσοκομείῳ «la Charité». Κατ' αὐτὸν ἡ θεραπεία δέον νὰ ποικίλῃ ἀναλόγως τῶν ἀτόμων, ἔνθα τὰ δευτεροβάθμια συμπτώματα ἐκδηλώσιν ὀφείλομεν νὰ διακόψωμεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν χρῆσιν, αὐτὴς ἐπανερχόμενοι δόσεις ἢ ἀνάγκη τὸ καλεῖται. Τὸ ἰωδοδοχὸν κάλιον χορηγεῖται μόνον κατὰ τῶν τριτοπαθῶν φαινομένων οὐδεμίαν ἐπενέργειαν ἐκτεκόν, κατὰ τῶν δευτεροπαθῶν, ἐξαιρέσει μόνον ποιῶν κατὰ τῆς προδρόμου δευτεροπαθοῦς συφιλιτικῆς κεφαλαλγίας, δόσεις αὐτῆς παρασιζέται (α) ἐνθ' ἡ κατ' ἄλλα μόνον ὡς γνωστὸν ὁ ὑδραργυρὸς θιγαμβεύει εἰς μικρὰς δόσεις καὶ ἐκ διαλειμάτων χορηγοῦμενος.

Τὸ ἰωδοδοχὸν κάλιον κατὰ τῶν τριτοπαθῶν φαινομένων ἐπὶ σιδήρῳ καὶ ἡρωϊκῶν φάρμακων παρεχόμενον κατὰ δόσεις ἄλλοτε ἄλλως ἀναλόγως τῶν ἀτόμων, τῆς ἐντάσεως τῶν φαινομένων καὶ τῆς διάρκειας αὐτῶν. Κατὰ συφιλιδος δὲ τῶν ἐσωτερικῶν σπλάγγνων δυνάμεθα λίαν ἐπιτυχῶς πολλάκις νὰ συνδυάσωμεν τοῦτο μετὰ τοῦ ὑδραργύρου. Καὶ πράγματι διὰ τῆς τοιαύτης μικτῆς θεραπευτικῆς ἀγωγῆς οὐ σπάνίως πύσχοντες βαρέως ἐξ ἐγκεφαλικῶν συμπτωμάτων, παραλύσεων κλ., ἀναλαμβάνουσι ταχέως, ἀνωφελῶς μόνον παρεχόμενῃ, ἐπ' ἀλλοιώσεων τοιούτων τῶν νευρικῶν κέντρων, αἵτινες καιρίως προσέβαλον ἢ καὶ τὴν ἐκφύλισιν τούτων ἐπήνεγκον.

Περὶ τὸν νὰ εἰπώμεν, περικύοντες τὴν μακρὰν ταύτην διατριβὴν, ὅτι ὁ ἱατρὸς διαρκούτης τῆς θεραπείας ὀφείλει νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν γενικὴν κατὰστασιν τοῦ πάσχοντος, ἥτις πολλάκις ἐπιβάλλει αὐτῷ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐνδειξὴν τὴν χρῆσιν τῶν τοπικῶν φαρμάκων ἰδίως τοῦ σιδήρου. Καταφεύγει δὲ εἰς ταύτην ὅτε μὲν χρόνος, αὐτοχρόνως τῇ

(α) Αὕτη προτιμῶ κατ' ἐξοχὴν τὸ θῆλυ γένος.

ειδική θεραπεία, ὅτε δὲ προσκαίρως διακόπτων ταύτην, ἀπακλειστικῶς παρέχων τὴν τονικὴν ἔχρησιν τοῦ ὀργανισμοῦ ἀνακτῆται τὰς δυνάμεις.

Τοιαῦτα ἐν συντόμῳ ὡς ἐφθήμεν εἰπόντες, τὰ περὶ συγγίαιας ἐπιφυλάσσόμενοι, ἄλλοτε νὰ ἐπανέλθωμεν εὐρύτερον.

ΜΟΝΟΠΛΗΓΙΑΣ ΒΡΑΧΙΟΝΙΟΥ ΥΣΤΕΡΙΚΗΣ ΑΠΟ ΤΡΑΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΙΤΙΑΣ ΠΑΡ' ΑΝΔΡΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ.

ὑπὸ CHARCOT.

(Κλινικὸν μάθημα)

(Δυνάχεια, ὅρα σελ. 264).

Ἡ λύσις τῆς εἰς τὴν πύργουσαν Γ... προκληθείσης παρὰλύσεως ἐπιτυγχάνεται διὰ προκληθείσης, δι' ἐπιταγῆς, ὡς προεκληθῆ καὶ ἡ παρὰλυσις, ἀλλ' ἀντιστρόφως, βεβαιούται τοιαύτην τῇ πασχούσῃ, ὅτι ὁ βραχίον αὐτῆς δὲν εἶναι πλέον παρὰκελυμένος, καὶ ὅτι εὐχερῶς ὡς καὶ πρότερον κινεῖται, πράγματι δὲ μετὰ βραχείων μετὰξὺ τῆς πασχούσης καὶ τοῦ ἱατροῦ συζήτησιν τὸ μέλος ἀνεκτήσατο ἀπ᾽ αὐτοῦ τὰς κατὰ φύσιν λειτουργίας καὶ κατὰ τὴν κίνησιν καὶ κατὰ τὴν αἰσθησιν.

Τούτου τελεσιτέρας ἐπιχειρεῖται ἡ κατὰ τμήματα παρὰλυσις τοῦ μέλους, καὶ κατὰ πρότερον ἐπιβάλλεται τῇ πασχούσῃ ἡ ἰδέα ὅτι ἀδυνατεῖ αὕτη νὰ κινήσῃ τὸ ἐκτετῆ μέλος κατὰ τὸν ὅμον, μετ' οὐ πολὺ δὲ πράγματι ὁ βραχίον τελείως ἀκίνητος, εἰς τὴν κατ' ὤμον ἀρθρωσιν ἐνῶ τοῦτον ἐξαιολογῶν εὐχερῶς καὶ κατὰ φύσιν νὰ κινήσῃ εἰς τὴν κατ' ἀγκῶνα, εἰς τὴν κατὰ τὴν καρποχειρικὴν ἀρθρωσιν, ὡς καὶ εἰς τὰς τῶν δακτύλων, συγχρόνως καὶ ἂ μέρη ἐπεγένετο ἡ τεχνικὴ παρὰλυσις, καὶ εἰς μόναν τὰς χῶρας ταύτας, ἡ τε κατ' ἐπιπολὴν καὶ ἡ κατὰ βῆθος αἰσθητικὴ ἐξέλιπον ἐντελῶς, ὡς καταδείκνυται ἐκ τῆς τελείας ἀναισθησίας εἰς νύξεις, ἡλεκτρικὰς ἐξεγέρσεις κτλ. Ἀκριβέστερον ἐξετάζομενον τὸ ἀναισθητικὸν πεδίου παρουσιάζει ἀξίαν λόγου τὰ ἐξῆς, ἡ ἐπὶ τοῦ ὤμου ἀναισθησία παρουσιάζει τὸν τύπον τῶν κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐν χρήσει ἐπωμίων, καὶ ἐπὶ μὲν τὰ ἄνω τὸ τῆς ἀναισθησίας ὅριον ἀρχεται ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ λαιμοῦ, ἐκτείνομενον πρὸς τὰ πρόσω μέχρι σχεδὸν τοῦ δεξιοῦ χεῖλους τοῦ στέρνου, περιλαμβάνει τὸ ἀνώτερον τριτημόριον τοῦ μαστοῦ καὶ διήκει λοξῶς πρὸς τὴν μασχάλην ἣν ἄλλοτε, ἐπὶ δὲ τὰ ὀπίσω διήκει σχεδὸν καλῶς καὶ ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ λαιμοῦ μέχρι τριῶν ἑως τεσσάρων δακτύλων ἀνωτέρω τῆς γωνίας τῆς ὀμοπλάτης ἀπο-

μακρύνεται δὲ ἐγκαρσίως ἀπὸ τῶν ἀκνῶν τῶν σπονδύλων ὅσον πέντε δακτύλων περίπου, ἔπειτα σχεδὸν ὁ βραχίον περιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἀναισθητικῆς ζώνης ὡς ὑπὸ περιβραχιονίου, πρὸς τὰ κάτω δὲ ἡ ἀναισθητικὴ ζώνη περιορίζεται δι' ἐπιπέδου ὀριζοντίου πρὸς τὸν ἄξονα τοῦ μέλους καὶ μένου ὅσον δύο δακτύλων ὑπερένω τῆς καρπῆς, τοῦ ἀγκῶνα, πρὸς τὰ πρόσω καὶ ὑπὲρ τὸ ἀνώτερον ἕκρον τοῦ ὠλεοκράνου πρὸς τὰ ὀπίσω.

Τοιαύτη ἡ ἔκτασις τῆς τοῦ μέλους ἀναισθησίας, τῆς τεχνικῆς παρὰλύσεως περιορίζομένης εἰς τὴν κατ' ὤμον ἀρθρωσιν. Τῆς τεχνικῆς παρὰλύσεως προκληθείσης διὰ τοῦ αὐτοῦ τῆς ἐπιταγῆς τρόπου καὶ εἰς τὴν κατ' ἀγκῶνα ἀρθρωσιν ἡ ἀναισθησία ἐπεκτείνεται ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ τοῦ βραχίονος καὶ εἰς τὸν ἀγκῶνα καὶ τὸ ἀντιβράχιον, περιορίζεται ἰσὺς πρὸς τὰ κάτω διὰ γραμμῆς κυκλικῆς ὀριζοντίου ὅσον δύο περίπου δακτύλων ὑπερένω τοῦ καρποῦ, ἀπεργαζομένης ἐπίπεδον ἐγκαρσίον πρὸς τὸν μένου τοῦ μέλους ἄξονα.

Τῆς τεχνικῆς παρὰλύσεως διὰ τοῦ αὐτοῦ τῆς ἐπιταγῆς τρόπου ἐπιτυγχάνεται ἡ δὴ καὶ εἰς τὴν καρπὸν, οἱ δάκτυλοι μόνον κινεῖνται, τὸ δὲ κατώτερον τῆς ἀναισθητικῆς ζώνης ὅριον ἐπίσης μετατοπίσθη καὶ ὀρίζεται δι' ὀριζοντίου γραμμῆς τεμνουμένης πρὸς τὰ πρόσω τὴν ἄκρην χεῖρος κατὰ διεύθυνσιν περίπου ἐπικαρσίαν περὶ τὴν μετακρφοκαγγικὴν τοῦ μεγάλου δακτύλου ἀρθρωσιν, ἐπὶ δὲ τὰ ὀπίσω ἡ γραμμὴ αὕτη βαίνει ἔτι κατωτέρω καὶ καίτοι χιλιοστόμετρά τινα μόνον ὑπερένω τῆς ὑπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν μετακρπίων σχηματιζομένης γραμμῆς, καὶ ἐπανακάμει ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ἀντιχειρός κατὰ τὴν συνδέουσαν τὰς δύο φάλαγγας τοῦ δακτύλου τούτου ἀρθρωσιν.

Ἐκ τῶν φαινομένων τῆς διαδοχικῆς οὕτω κατὰ τμήματα προκληθείσης παρὰλύσεως ταύτης, εἰς τὸν βραχίονα τῆς Γ... δηλοῦται ὅτι ἡ παρὰλυσις αὕτη εἶναι καὶ ὅλα ὅμοια ὡς πρὸς τοὺς κλινικοὺς χαρακτῆρας τῇ παρατηρηθείσῃ εἰς τὸν πύργουσαν Η... μονοπληγίᾳ. Εἰς ἀμφοτέραις δηλονότι τὰς περιπτώσεις ταύτας, ἡ ἀκίνησις παρὰτηρεῖται εἰς τὰ αὐτὰ τοῦ ἀνωτέρου ἄκρου τμήματα, τὸν ὤμον, τὸν ἀγκῶνα, τὸν καρπὸν, τῶν δακτύλων μόνον κινουμένων ἐλευθέρως, ἐπίσης εἰς ἀμφοτέραις τὰς περιπτώσεις καὶ ἡ τμητικὴ ὑπέρχει παρὰλυσις τῆς κινήσεως συνυπάρχει καὶ κατ' ἐπιπολὴν καὶ κατὰ βῆθος ἀκίνησις, ἥτις καὶ ἀπώλεια τοῦ μυικοῦ αἰσθητηρίου, ἐνῶ οἱ κινούμενοι δάκτυλοι διατηροῦσιν ἀκεραίαν τὴν ἐκτενῶν αἰσθητικότητά.

Ἀλλ' εἰς τὴν πύργουσαν Γ... διὰ τῆς προτροπῆς ἡ παρὰλυσις βαίνει ἔτι πρωτερώ, καὶ αὐτοὶ δηλονότι οἱ δάκτυλοι ἀκίνητοι ἐνῶ συγχρόνως στεροῦνται καὶ ὁλοκληρῶν καὶ τῆς αἰσθητικότητος αὐτῶν, οὕτως ὥστε γενικὴ τοῦ ἄνω ἄκρου παρὰλυσις καὶ ἄπασαν αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, ὅπως παρατηρήθη εἰς τὸν δεύτερον πύργουσαν Ρ... Ἐκ τούτων δὴ-

λον· ὅτε διὰ τῆς προτροπῆς ἐπετεύχθη εἰς τὴν ὑπνωτισθεῖσιν πύσχουσαν Γ... μονοπληγία καὶ ὅλα ὁμοία τῇ παρατηρηθείσῃ εἰς τοὺς δύο πύσχους Π... καὶ Ρ... καὶ ἐξ ἄλλης ὁλῶς διαφόρου αἰτίας, τοῦ τραυματισμοῦ, προκληθείσῃ.

Ἀκολουθοῦντες τὴν σειράν τῶν ἐπὶ τῆς ὑπνωτισθείσης Γ... φαινομένων διὰ τῆς προτροπῆς, μεταβαίνομεν εἰς ὅλως ἀντίθετα τοιαῦτα προκαλούμενα ἐκ τῆς λύσεως τῆς εἰς τὴν πύσχουσαν τεχνητῶς συστάτης παραλύσεως ἐπίσης κατὰ τμήματα, ἀλλὰ κατ' ἀντίθετον σειράν ἀρχόμενοι, δηλονότι ἀπὸ τῆς ἄκρας χειρὸς, μεταβαίνοντες εἴτα εἰς τὸν καρπὸν, εἰς τὸν ἀγκῶνα καὶ τελευτῶντες εἰς τὸν ὄμον, κατὰ τὴν λύσιν τῆς παραλύσεως παρατηρεῖται ἡ αὐτὴ τῆς ἀναίσθησις κατὰ τμήματα διανομή. Τὸ αὐτὸ τῆς τεχνητῆς παραλύσεως πείραμα διὰ τῆς προτροπῆς ἐπιτυγχάνει εἰς πλείστας ὑπερικής ἡμιαναισθητικῆς, σημειωτέον δ' ἐνταῦθα ὅτι προκαλουμένης τῆς τεχνητῆς παραλύσεως εἰς ὑπερικήν πύσχουσαν εἶναι δυνατόν νὰ περιορισθῇ αὕτη μόνον εἰς τὴν κίνησιν, τῆς αἰσθητικότητος διατηρουμένης· ἀερεαίς εἰς τὸ παραλελυμένον μέλος, ὅν ἡ πρὸς τοῦτο ἐπιτομή ἐπιβάλλει τῇ πύσχουσῃ νὰ πιστεύῃ ὅτι μόνον ἀδυνατεῖ νὰ κινήσῃ τὸ ἐκτῆς μέλος, ἐνῶ τὸν ἀντίον αὐτὸ τοῦτο τὸ μέλος διατηρεῖ τὴν κατὰ φύσιν αὐτοῦ αἰσθησιν.

Καίτοι ὑπὸ κλινικὴν ἐποψὴν εἰς ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις τῆς ἐκ τραυματικῆς αἰτίας καὶ τῆς ἐκ προκλήσεως παραλύσεως οἱ χαρακτῆρες ταυτίζονται, οὐδὲν ἥττον ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο τούτων διαφορά ἰσχυρῶς ἐξ ἰα λόγου, καὶ ὅν δηλονότι παρήχθησαν αὗται τρόποι.

(ἀκολουθεῖ) Γ.

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΟΥΧΙ ΠΡΟ ΠΟΛΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ ΕΙΣΑΧΘΕΝΤΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ.

ὑπὸ Δ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ (ἐν Βερολίνῳ).

(Συνέχ. "Ορ. Σελ. 266).

23. — Πικροτοξίνη. — Picrotoxinum. — Picrotoxine. — Picrotoxin.

Αὕτη εἶναι πικρὰ οὐσία, ἥτις περιέχεται εἰς τὰ σπέρματα, τὰ οὗτοι δὲ καὶ τῆς Ἀνάτολης καλούμενα (coque, concha, coquille de Levant) ἢτοι semina ex τοῦ Menispermum cocculus.

Παρασκευή. Οἱ πυρήνες τῶν σπερμάτων αὐτῶν (ἢτοι τὰ ἐν τοῖς σπέρ-

μασιν ἀμύγδαλα) λειοτριβηθέντες καὶ μετὰ θερμοῦ ὕδατος πρὸς ἀφαιρῆσιν τοῦ ἐλαίου αὐτῶν ἐκπιεσθέντες, ἀρέφονται κατ' ἐκπύκνωσιν μεθ' ὕδατος, ἐν δὲ τοῖς θερμοῖς ἔτι διηθήμασι προστίθεται ὀξικός μόλυβδος (sacchar. plumb.) πρὸς σχηματισμὸν ἐξήμετος. Τοῦ δ' ἐν τῷ διηθήματι τούτου μολύβδου δι' ὑδροθεωμένου ἀερίου ἐξουδετερωθέντος, διηθεύεται πάλιν καὶ τοῦτο τὸ ὑγρὸν, τὸ δ' ἐκ τούτου διηθήμα· ἐκπύκνεται ὀλίγον εἰς ἑτέριον ἡσσον τὸ ποσὸν αὐτοῦ καταστή. Τέλος δὲ τὸ ἐναπομείναν αὐτοῦ ἀφίεται ἡρεμὸν ἐπὶ τινος ἡμέρας, μεθ' αἷ τὰ σχηματισθέντα κρύσταλλα ἀποπλύνονται μεθ' ὕδατος, εἴτα δὲ διαλυθέντα πρῶτον ἐν ζέοντι ὕδατι καὶ ἀνακρυσταλλωθέντα, ἔπειτα δ' ἐν ζέοντι ἀκρῶτον οἶνοπνεύματι καὶ τῇ προσθήκῃ ἀνωμαλῶς ἐν τούτῳ καθαρθέντα, ἀνακρυσταλλοῦνται (E. Schmidt).

Συγτίθεται δ' ἡ πικροτοξίνη χημικῶς ἐκ C₃₉H₃₄O₁₃ (E. Schmidt). Ἰδιότητες. Συνίσταται δ' αὕτη εἰς ἀχρόους, λευκοῦς, ἀνόμους καὶ τὸ πλεῖστον ἄσπερσιδῶς συσσωρευμένους, εἰς 199°—200° K. τηκομένους βελόνας. Καὶ ἐν ψυχρῷ μὲν ὕδατι (1 : 400) δυσκόλως διαλύονται, ἐν ζέοντι δὲ καὶ ἐν οἶνοπνεύματι εὐκολώτερον. Τέλος δὲ διὰ θερμάνσεως ἀποκαθίστησι τὴν τοῦ Fehling διάλυσιν. Εἶνε δὲ καὶ πικρὸν κατὰ τὴν γεῦσιν.

Ἑνέργεια καὶ χρῆσις. Ἡ πικροτοξίνη χορηγουμένη ἐσωτερικῶς εἶνε δραστηριώτατον δηλητήριο, καὶ εἰς μεζόνια δόσεις ἐπιφέρει τυφικὴν κατὰ τῆσιν καὶ σφοδρὰς σπασμωδικὰς συνολὰς δι' ἐπενεργείας ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου. Καὶ αἱ μὲν συστάσεις αὐτῆς ἐν τῇ ἐπιλήψια καὶ τῇ παραλύσει εἰσὶν ἀντίαιμα, προσαχῆς, τὸν ἀντίον δὲ πρὸς καταστολὴν ἐκτικῶν ιδρώτων φάνεται ἰσχυρῶς λυσιτελής (W. Marrell). Κατὰ δὲ τὸν Senator, ὅστις εἰς τὰ δύο τρίτα τῶν περιπτώσεων (δηλ. ἐκτικῶν ιδρώτων) εἶδεν ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα, ἐνεργεῖ σχεδὸν ἐξίσου ἀσφαλῶς ὡς καὶ ἡ εὐθαλίνη (atropinum), καὶ δύναται ἡ χρῆσις αὐτῆς, ἐνεκα ἀπουσίας δυσαρρέτων συνεπειῶν ὡς ἐκ τῆς σμικρότητος τῶν δόσεων, νὰ παραταθῇ ἐπὶ πλείονος ἢ ἡ τῆς εὐθαλίνης χρόνον. Ὡς ἀντίδοτον δὲ ἐν τῇ δι' αὐτῆς δηλητηρίσει, εἰς ἐπαινετὰς μεγάλως ἢ ἐνυδρὸς χλωράλη.

Δόσις. Περιέχεται ἐσωτερικῶς καὶ ἐν ὑποδορίαις ἐνέσεις εἰς ὅσον 0,008—0,01 ἐν ὕδατι δαί διαλύσει, ἢτοι 0,1 : 200,0, ἐξ οὗ 15—20 σταγόνες ληπτέαι (Senator).

24. — Θεικὴ Θάλλινη. — Thallium sulphuricum. — Sulphate de Thalline. — Thallinsulfat s. Schwefelsaures Thallin.

Αὕτη εἶναι νέον προϊόν τῆς κινολίνης παρὰ τοῦ ἐν Βιέννῃ Skraup παρασκευασθέν.

Κατὰ τὴν σύστασιν αὐτῆς ἡ θεικὴ θαλλίνη εἶνε θεικὸν ἄλας τῆς τε ορυζοπαραμεθυλοχινολίνης ἢ τε ορυζοπαρακινολίνης (Tetrahydro-paramethyloxichinolinum seu Tetrahydroparachinolinum) = $C_9H_6H_4N(O, CH_3)$.

Ἰδιότητες. Εἶνε λευκὸν κρύσταλλωδες ἄλφιτον, ἰδιόζουτης ἀρωματικῆς, τὴν τοῦ ἀνισελαίου υπομνηστικότης, ὀσμῆς, καὶ πικρᾶς ἀρωματικῆς κεντρώσεως ἀλατῶδους γεύσεως. Διὰ θερμάνσεως ὑπὲρ τοῦ 100° K. καθίσταται μελανόφαιος, ἐν ἔτι δὲ μείζονι θερμοκρασίᾳ περὶ τοῦ 150° K. καὶ ἐξογκούμενον ἀθροακ. Διαλύεται εἰς 5 μ. ψυχροῦ ὕδατος· πολλὰ δὲ μάλινον εἰς ζέον, καὶ εἰς 100 μ. οἰνόπνευματος· (ὑπὸ τὴν ἐπιδρῶν τοῦ φωτός αἱ διαλύσεις καθίστανται μελανόφαιες). Αἰθρὴ μόλις διαλύσι μέρους τοῦ αὐτοῦ, τὸ δὲ τριχλωρομυρμηκίον δυσκόλως. Πάντες οἱ ὑδατῶδους αὐτῆς διαλύσεις (1 : 10000) παρέχουσι διήμιχ· σταγόνος φαρμακευτικῆς (Officinell) διαλελυμένου ὑπερχλωριούχου σιδήρου μετὰ τινὰ δευτεροβάπτα βαθέως σμαραγδοπράσινον χροίον, τὸ δὲ καπνίζον ἀξωτικὸν δὲ χροματίζει αὐτὴν διὰ θερμάνσεως βαθείας ἐρυθρὰν. Τὸ πικρινικὸν δὲ παράγει κίτρινον, νεκροποιεῖ δὲ καὶ ἀρμωνίαν λευκὴν ἔζημ. (Vulpina).

Ἐνέργεια καὶ χρῆσις. Δόσις ἐσωτερικῶς ὅσον 0,125—0,5 ἐπ' ἀγόνται εἰς τὰς διαφορώδεις πυρετώδεις νότους μετὰ $[I_2]$ —1 ὥραν ἐν ἀφθονῇ ἰδρωτί συχνά ἐπὶ πολλοῖς βαθμοῖς κατὰπτωσιν τῆς θερμοκρασίας, ἥς ὁ κατώτατος βαθμὸς ἐκδηλοῦται μὲν καὶ μετὰ δύο, συνήθως ὅμως μετὰ 3—4 ὥρας, (ἡ δὲ παρεπόμενη αὐτῆς τῆς θερμοκρασίας εἶνε ὡς τὰ πολλὰ ταχέως καὶ μετὰ μεγάλαν τοῦ φαρμάκου δόσιν προηγείται αὐτῆς σφοδρὴν ῥίγος)· ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ σφυγμοῦ καὶ τῆς ἀναπνοῆς συχνότης ἐλαττοῦται ὁμοίως, δυσάρεστοι δὲ συνέπαισι, οἷον ἔμετος, κυάνωσις, τῶν δυσάμεων κατὰπτωσις ἀπεισι. Τὰ ὄντα καθίστανται λίτρινα μέχρι σκοτεινῆς φαῖς μόλις ὑποπρασινίζουσι· χροίον δ' ἐμπεριέχουσι θεικὴν θαλλίνην, λαμβάνουσι τῇ προθῆκῃ ὑπερχλωριούχου σιδήρου φοινικισιο-ρυθροῦν χρωματισμόν. Ἡ δὲ τοῦ φαρμάκου ἀπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ ἀποχώρησις ἀρχεται διὰ τῶν οὐρῶν $[I_2]$ —1 ὥραν μετὰ τὴν λήψιν αὐτοῦ, μετὰ 24—48 ὥρας ἀπολήγουσα· καὶ μέρος μὲν αὐτοῦ ἀποχωρεῖ ἀναλλοίωτον, μέρος δὲ πιθανῶς ἐν εἴδει κίθου· (v. Taksc'i).

Χρῆσις. Παρέχεται ἐσωτερικῶς ὡς ἀντιπυρετικὸν εἰς τὰς διαφορώδεις πυρετώδεις νότους· εἰδικὴ τις τοῦ φαρμάκου ἐνέργεια οὐδεμία ὑπάρχει (v. Taksc'i).

Δόσις. Δίδεται ἐσωτερικῶς ὅσον 0,25—0,5—1,0 ἐν ὑδατῶδι διαλύει μετὰ διορθωτικῶν τινος ἢ ἐν οἶνῳ.

25.—**Προσγική θαλλίνη.** — Thallinum tartaricum. — Tartrate de Thalline. — Thallintartrat.s Weinsaures Thallin.

Ἰδιότητες. Εἰς λευκὸν, κρύσταλλωδες ἄλφιτον, τὴν ὀσμὴν τῆς τοῦ μελιλώτου κουμαρίνης (Cumarinum Meliloti officinalis), καὶ γεῦσιν πικρὴν ἀρωματικὴν ἔχον. Καὶ διαλύεται μὲν εἰς 10 περίπου μέρη ὕδατος 150 K. οἰνόπνευματος ὁμοῦ· εἶν ἀναγκαῖον ἐκτοστῆς τινος πρὸς διάλυσιν κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ ἔχει ὡς καὶ ἡ θεικὴ θαλλίνη.

Ἐνέργεια, χρῆσις καὶ δόσις εἰσὶν οἷα καὶ τὰ τῆς θεικῆς θαλλίνης, ἥς ἔχει ὀλίγω ἀσθινοτέραν ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς θερμοκρασίας, συχνότερον ἐκείνης ῥίγος ἐπαγομένη (v. Taksc'i).

Διάλυσις κατὰ ὀξείνης. — Δίχην ψικασμῶν παραινέει κατὰ τῆς ὀξείνης ὁ W. Fugni-Phomton τὴν ἑξῆς διάλυσιν.

Rp. Natr. carbonic.
Boric. aa Dr. 1.
Solv. in
Aq. destill. Unc. 8.
add.
Glycerin. 3.
Solut. Labarraquie's Dr. 1.
M. D.

συγχρόνως δὲ δέον νὰ ἀναγράφηται καὶ καθολικὴ σημείωσις ἀνάλογος τῇ δικθετικῇ τοῦ πασχόντος κατὰ τὴν, συμβολῇ, δηλονότι, χροικτικῇ, ἢ ἐρπητικῇ.

Ἀλοιφή Helmerich τροποποιημένη. — Ἐπειδὴ ἡ γνωστὴ κατὰ τῆς ψώρας τοῦ Helmerich αλοιφή ὡς ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ διαμείξεως τοῦ λίπου, ταχέως σκληρύνεται καὶ ἀποβίνει τοῦτου ἐνεκὰ ἀχρηστοῦ, ὁ Vigier πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἀτόπου τούτου συνέστησεν τὸν ἑξῆς τῆς παρσκευῆς τρόπον.

Rp. Sulfur. Sublimat. Dr. 3.
Carbonat. potass. 1.
Solv. in
Aq. destill. 1.
Vaselin. Unc. 1.
M. f. Unguent.

Διάλυσις διὰ πλύσεις ἐπὶ πιτυρίασος. — Κατὰ H. Gueneau de Mussy ἡ ἑξῆς διάλυσις εἰς πλύσεις ἐπὶ πιτυρίασος τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς εἶναι τὰ μέλιστα ἀνύσιμα.

1) Διάλυσις χλωριούχου νατρίου.

Rp. Sal. Ammoniac. Gr. 10.
Solv. in
Aq. Rosar. Unc. 4.
add.
Glycerin. pur. 1.
M. D. F.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIROP D'HYPH-PHOS-PHITES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ ὑπὸ τοῦ χημικοῦ

JAMES FELLOWS.

Τὸ περὶ οὗ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει·

Ἐξ κυριώτερων τοῦ ζωικοῦ ὁργανισμοῦ συστατικῶν, Κάλιον καὶ Ἰόδιον. Ὁξειδωμένους ἐνώσεις, Σίδηρον καὶ Μαγγανήσιον. Τονικὰ, Κινίνη καὶ Στρυκνίνη. Καὶ τὸ ζωϊκὸν Οεμελιώδες συστατικόν, τὸν Φώσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοταγῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάρεστον τῇ γεύσει, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοϊκῶς, καὶ οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Μεγάλαν ἐκτέτακτο ὑπόληψιν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ δ. κ. τὸ νύσιμον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρονίης βρογχίτιδος καὶ ἐτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παθήσεων. Οὐχ ἥττον δὲ ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀπηνείας. — Αἱ Θεραπευτικαὶ αὐτοῦ ἐνέργειαι ἀποδοτέαι εἰς τὰς τονικὰς καὶ θρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφοροι ὀργάνικαι λειτουργίαι ἐπανερχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καθ' ἃς περιπτώσεις ἐνδείκνυνται ἡ τῆς ἐννευρώσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς Θεραπείας, τὸ σκεύασμα τοῦτο εἶναι τὰ μάλιστα ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ὄρεξιν, ρυθμίζει τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφωσιν καὶ μετὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν μεταβάλλει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενοπαθειῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθήσεως.

Ἡ ἀκόρη φιάλη περιέχει 8 οὐγγίαις, ἤτοι 50 περίπου δόσεις.

Βρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Κ. Ὀλυμπίῳ. Πᾶσα περὶ τούτου ἀγγελία ὠρίσται μόνον διὰ τὰ ἱατρικὰ περιοδικά.

ΔΙΔΑΥΣΙΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΑΤΟΣ.

ΕΛΤΑ L. ROSSENTHAL.

Σκευαζομένη εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς Ἀδελφ. ἐν Jena (Γερμανία)

ὑπο R. SLUTZ.

Βραβευθεῖσα ἐν Βρυξέλλαις, ἐν Ἀλλῃ, ἐν Φρανκφούρτῃ καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ἡ διὰ λυσις αὕτη ἐνέχει θπαντα τοῦ γαστροῦ κρέατος τὰ θρεπτικὰ συστατικὰ πλὴν τοῦ λίπους καὶ τῶν νεύρων. Οὐδόλως διεγείρει πεπτομένη καὶ ὑπὸ τῶν λίαν ἀσθενῶν στομάχων τῶν οὐδὲν ἕτερον στερεῶς ἢ ὑγρῶς τροφῆς εἶδος ἀνεχομένων, πρὸς δὲ κέκτεται γεῦσιν λίαν εὐάρεστον ὁποῦ κρέατος.

Περὶ τῆς διαλύσεως ταύτης πολὺ μετ' ἐπαίνων λόγος γίνεταί ἐν τῷ συγγράμματι Sammlung, klinischer Vorträge ὑπὸ Richard Volkmann ἀρ. 62, καὶ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Wiel, ὡς καὶ ἐν ταῖς περιοδικαῖς Gesundheit ἀρ. 14. 1882. καὶ Wiener Medicinal Presse ἀρ. 2. 1883.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς Eastern Agency, ἐν Ἀθήναις δὲ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλικοῦ καὶ Ὑ Φαρμακείου Α. Τσεράχη. Ὁδ. Σόλωνος.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

ἡ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιάν.

Διαλυθέντων.

Περὶ λήψιν ἀπασῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἱατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν συνταγολογιῶν τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν. Τοξικολογίαν, ἢ τὴν ἐν τῷ ποτὶ ἀνιχνεύειν τὰ δηλητήρια. Φαρμακευτικὰς δοκιμασίας. Φαρμακοποιῶν κτηνιατρικῆς, ὁμοιοπαθητικῆς. Θεραπευτικὸν ἐγχόλιον, ἅπαντα τὰ νέα φάρμακα γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

ὑπο DORVAULD.

*Βιβλίον 10η ἐντελὲς ἀνασκευασθεῖσα ἐκ 1000 σελ. κείμενον. Σχῆμα ἐν τῷ κειμένῳ. Ξενη ὀνοματολογία.

Βρίσκεται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλικοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαλλικὸν εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτῶν δδ. Πινακῶν 8, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς EASTERN AGENCY. Karakeuy Deirmen Han.

Ἡ διεύθυνσις EASTERN AGENCY ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐφημερίδας. Δίδει ἐμπορικὰς πληροφορίες περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἰποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσε.

εἰς τὰ ἐν Εὐρώπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπρόσωπους διὰ τὴν κατανώσειν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς βιβλία, ἐργαλεῖα, καὶ παντὸς εἶδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπαγγεῖλαι εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν καὶ ἱατρῶν καὶ φαρμακῶν χρῆσιν.

Νικοσίδη. — Ἀντίδοτον κατὰ τῶν κακῶν τῆς νικοτιανῆς εἰς τοὺς καπνίζοντας ἀποτελεσμάτων. Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ Διευθύνσει τοῦ Γαληνοῦ.

MIKROPHTH EN BUDE

Rákoczy

ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΝ

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ LOSEN

Τὸ αὐτοφύεον μικρὸν ὕψος Rákoczy εἶναι ἐν τῶν πλουσιωτέρων εἰς στερεὰ συστατικὰ ὕδατων, ἅτε δὴ περιέχον ἐν 10000 μέρ. αὐτοῦ 571 μέρη στερεῶν συστατικῶν, καὶ προτιμᾶται εἰς τὰς νόσους τῆς κατὰ κοιλίας διὰ τὸ ἐν αὐτῇ κρῆνον θειοῦχον μαγγανέζιον, γάργαρα καὶ ἰλλια.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς μικροπηγὰς τῆ θύμης Rákoczy θεωρούμενον παρ' ἀπέναντων τῶν ἱατρῶν ὡς τὸ πρωτεύον προτιμᾶται καθ' ὅς περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἡ χρῆσις τῶν μικρῶν ὑδάτων, διὰ καὶ ὡς τοιοῦτον συνίσταται καὶ ὑπὸ Ἀκαδημικῶν καὶ ὑπὸ ἱατρῶν, ὡς ὑπὸ τῆς ἐν Βουδαπέστ ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐν Παρισίοις ἀκαδημίας τῆς ἱατρικῆς, ὑπὸ τῶν ἱατρῶν Raynal ἐν Παρισίοις, Claudé-Tichebhorn ἐν Λονδίνῳ, Τριανταφυλλίδου καὶ Morillon ἐν Κωνσταντινουπόλει, Zoupan ἐν Ἀδριανουπόλει, Salun pachia ἐν Καίρῳ, Schlus ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Zeissel καὶ Rokitanisky ἐν Βιέννῃ, Seitz ἐν Μονάχῳ, Vohl ἐν Κολωνίᾳ κλ.

Πωλεῖται ἐντὸς φιαλῶν προσφάτως ἐκαστοτε πληρουμένων παρ' ἑκάστων τοῖς καταστήμασιν τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, τοῖς φαρμακείοις καὶ φαρμακωπορείοις.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Περικλέους Ματρικίου. — Τὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ θεραπεία αὐτῶν. — Τόμος Α'. — Ἐν Ἀθήναις, 1885. Δρ. 12.

Τοῦ αὐτοῦ. — Περὶ τῶν τραυμάτων καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν. — Μέρος Α' καὶ Β'. — Ἐν Ἀθήναις. — Δρ. ἐν ὅλῳ 15.

BOURNEVILLE et BRUGES. — *Manuel de technique des autopsies.* — 1. Vol. in 320, de 240 pages: prix broché 2 fr. 50, cartonné 3. fr. — Librairie du Progrès Médical, Rue des Carmes, 4, Paris.